Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 24. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ЛЮТОГО 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 6, 1986 No. 24. VOL. XCIII.

СОЮЗІВКА ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО НОВОГО СЕЗОНУ

А. Слободян і В. Квас під час коротких відвідин в „Свободі".

Джерзі Сити, Н. Дж. — Тут в Головній Канцелярії УНСоюзу недавно відбулись майже цілоденні наради діючого тепер „тіму" на оселі УНСоюзу в особах Володимира Кваса і адміністративного асистента Анни Слободян із затрудненими в Головній Канцелярії членами Екзекутиви в справах розбудови і перебудови Союзівки та підготови до нового літнього сезону, хоч навіть тепер немає майже ні одного кінця тижня без якоїсь імпрези на оселі.

Як відомо, УНСоюз будує на Союзівці, 10-мешканевий дім для старших віком союзовців, який вже цієї весни буде скінчений.

Крім того плянується побудувати приміщення для працівників — постійних і літніх, перебудовується павільйон „Веселку" з метою поширити приміщення, де продаються перекуски та інсталювати нові туалети Теж інші будинки на оселі потребують менших чи більших направ.

Ґрунтовний ремонт мають перейти приміщення для таборовиків під час літніх вакацій.

В розгарі всіх цих робіт є виконуючий обов'язки управителя В. Квас і адміністративний асистент А. Слободян, яка виконує всю бюрову працю. Обом їм підшукується помічників, як і інший допоміжний персонал.

Під час спільних нарад узгіднено також ряд літніх програм на Союзівці, включно з суботнішними мистецько-розваговими імпрезами, забавами тощо.

Перед виїздом на Союзівку В. Квас і А. Слободян загостили до редакції „Свободи" та поінформували редакторів про нові пляни.

Оцінили мистецтво А. Оленської-Петришин

Айленд Гайтс, Н. Дж. — Спілка американських мистців, повіту Овшен в Ню Джерзі, оцінивши високо мистецькі праці Аркадії Оленської-Петришин, запросила її показати свої праці на спільній виставці, яка розпічнеться тут в неділю, 9-го лютого ц.р. від год. 7-ої до 4-ої по полудні у приміщенні спілки, при Ошен і Честнат аве.

Крім А. Оленської-Петришин, на виставці виступатимуть ще два американські мистці. Виставка триватиме до 24-го лютого і її можна відвідувати кожного дня у згаданих годинах і в кінці тижня. У справі виставки можна телефонувати на число: (201) 270-3111.

А. Оленська-Петришин народжена в Україні, але освіту здобула вже в З'єднаних Стейтах Америки і студіювала у мистецькій школі Гантерського коледжу, де вона здобула маґістерку та вчилася у Роберта Мотервелла. Мистці і глядачі захоплюються її прив'язанням до природи і численними творами, які символізують рослинний світ.

ПОПИС УЧНІВ УМІ

Ірвінгтон, Н. Дж. — Український Музичний Інститут в Нюарку, Н. Дж., влаштовує піврічний виступ учнів нижчих, середніх і вищих курсів Д. Каранович, Т. Богданської і М. Мацькевич, який відбудеться в п'ятницю, 7-го лютого ц.р., **о годині 7-ій вечора, тут в залі УНДому при 140 Проспект авеню.**

Вийшла книжка С. Горлача про Українсько-канадські приповідки

Торонто, Онтаріо. — Минулого року з Видавництва „Стего" вийшла 471-сторінкова книжка Степана Горлача п.з. „Українсько-канадські приповідки і афоризми". Обкладинка — Павла Лопати.

Д-р Богдан Стебельський у вступному слові до цього видання пояснює, що і в підсовєтській Україні вийшло декілька видань збірок про українські прислів'я і приказки. Але ці „збірники обмежені тематикою до їх соціяльного змісту, що відповідає тенденціям соціялістичного реалізму, вининаючи багатогранне життя народу, віддзеркалене у цьому жанрі народної поезії".

Згадує теж д-р Стебельський канадське видання Володимира Плав'юка п. з. „Приповідки або українська народня філософія". Вкінці д-р Б. Стебельський характеризує книжку С. Горлача, пишучи: „Тепер читач дістає своєрідний твір, зложений на традиціях народних приповідок, але створений індивідуально Степаном Горлачем. Твір має назву 'Приповідки і афоризми'. Автор цієї збірки користав з багатства народної мудрости, але оформив її власними засобами поетики, як теж створив багато власних крилатих думок — афоризмів, що їх він передає читачеві як досвід свого життя".

Цю книжку, яку видано в твердій обгортці, можна замовляти, пишучи на адресу: Stefan Horlatsh, 544 Indian Rd., Toronto, Ont., M6P 2C2, Canada.

ВИСТАВКА У ВІННІПЕҐУ

Вінніпег, Ман. — З нагоди Українського Тижня Осередок Української Культури й Освіти відкрив тут виставку п. н. „Моя відновлена країна" — пам'ятка української державности (1917-21)". **Ця виставка складається з експонатів та архівних матеріялів з періоду боротьби за українську державу. Виставка триватиме від неділі, 26-го січня, до 16-го березня 1986 року.**

ЛЮТИЙ — ЗБІРКА УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДСЬКОГО ФОНДУ — 1986

Достойні Громадяни — Українці в ЗСА!

Після 1-ої Крайової Української Американської Координаційної Ради (УАКР) у Філядельфії 18-го-20-го жовтня 1985 року. Екзекутива УАКРади приступає до поширеної громадсько-політичної діяльности у важливих ділянках внутрішнього організованого життя української спільноти, як і у справах зовнішнього характеру.

УАКРада, маючи унормований статутом поділ прав керівництва і контролі і ним ґарантовану рівноправність для усіх членів, є взором громадсько упорядкованої централі і віддзеркалює погляди якнайширших кіл української громади. Згідно із цим УАКРада буде далі інтенсивно продовжувати працю в напрямі конструктивної реорганізації громадського життя, з одною спільною репрезентативною централею.

У зовнішньо-політичних стосунках УАКРада буде продовжувати вже встановлені з урядовими чинниками ЗСА зв'язки, де разом з іншими недержавними (етнічними) організаціями дає підтримку тим ділянкам державної політики, які ідуть на користь поневолених большевизмом народів, а передусім України. Тут ідеться про боротьбу за людські та національні права, про міжнародний договір про ґеноцид, справи поширення культобміну та відкриття консуляту в Києві, останній епізод із українським моряком М. Медведем, справи допомоги резистансові комуністичної експансії та багато інших актуальних проблем. Усі ці ділянки міжнародних стосунків відкривають можливість подавання інформацій потрібних для України і про Україну.

Сьогодні, коли іде із Москви систематична атака на все наше організоване життя з допомогою протиукраїнських сил та з надією на незаінтересованість і необ'єктивну наївність державних чинників ЗСА, вона вимагає від української громади рішучої централізованої і професійної оборонної акції у формі одного осередку боротьби проти знеславлення українського імени із відповідним дослідчим і документарним центром.

Ця справа стала в центрі Екзекутиви УАКРади і вона буде продовжувати здійснювання тих потреб тим більше, що атака йде не лише проти нас тепер, а обрахована на дискримінацію наших майбутніх поколінь у цій державі.

Щоб уможливити УАКРаді здійснення тих завдань, а також щоб вив'язатися із фінансових зобов'язань супроти СКВУ, Екзекутива УАКРади звертається до громадянства з просьбою активно продовжувати встановлений два роки тому

УКРАЇНСЬКИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ФОНД

для покриття бюджету конечних видатків, зв'язаних з її діяльністю. Підставові внески до Фонду є такі:
$250.00 дол. — від крайових організацій
50.00 дол. — від їхніх відділів та від місцевих організацій
25.00 дол. — від осіб, що заробітково працюють
15.00 дол. — від пенсіонерів
5.00 дол. — від студентів

Проситься в міру можливостей не обмежуватись до цих мінімальних сум.

Чеки виписувати на: Ukrainian American Coordinating Council і висилати до: Ukrainian American Coordinating Council, P.O.Box 1709, New York, N.Y.10001.

Екзекутива УАКРади

Білий Дім заперечує звідомлення про втечу генерала КҐБ

Вашінґтон. — Як уже інформовано, в журналі „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" появилося звідомлення, що в квітні або травні минулого року із Східньої до Західньої Німеччини перелетів на гелікоптері генерал-майор КҐБ, який проживає нині під прибраним прізвищем у ЗСА, правдоподібно десь на Середньому Заході.

Виступаючи на пресовій конференції, речник Білого Дому Леррі Спікс категорично заперечив це звідомлення і назвав його абсолютно недостовірним. Коли репортери запитали Л. Спікса, який саме аспект звідомлення недостовірний, він відповів: „Все ясно, цілком і повністю".

Репортери продовжували засипати Спікса запитаннями, але він стояв на своєму: „Втікача з КҐБ, про якого писав 'Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт', попросту не було". Неофіційно співпрацівники Адміністрації заперечували звідомлення журнала в ще більш рішучих висловах. Однак, як повідомляє газета „Ню Йорк Таймс", джерела в Конґресі підтвердили факт втечі генерала КҐБ.

Не зрозуміло, чому твердження Білого Дому і цих джерел такі протилежні. Висловлюються здогади, що Уряд ЗСА хоче уникнути шуму, який з самого початку оточував втечу на Захід Віталія Юрченка і, як дехто вважає, став однією з причин, що спонукали його повернутися в Совєтський Союз.

Відповідаючи на заперечення Білого Дому, редакція журнала видала комунікат, в якому говориться: „Ми збирали ці дані з багатьох джерел протягом кількох тижнів. Виходячи з кількости і репутації цих джерел ми вважаємо, що наша версія відповідає дійсности. Не одне джерело попереджувало нас, що нам слід чекати заперечень з боку Сі-Ай-Ей і можливо інших урядових агенцій".

Стаття наробила у Вашінгтоні багато шуму і змусила Білий Дім і комісію Конґресу в справах розвідки звернутися до Сі-Ай-Ей за роз'ясненнями. Як повідомляє газета „Вашінґтон Пост" Сі-Ай-Ей відповіла, що описаного в журналі втікача нема. Інші джерела вважають, що потік втікачів більш низької ранґи ніколи цілковито не вичерпається. Було висловлено здогад, що журнал попросту перебільшив важливість одного з цих втікачів.

ПАПА ВІДВІДАВ ЗАВЕДЕННЯ ДЛЯ ХВОРИХ В КАЛЬКУТТІ

Калькутта, Індія. — Папа Іван Павло II, який перебуває тепер з офіційною візитою в Індії, відвідав заведення для хворих в Калькутті, місці осідку Матері Тереси і те, що він там побачив, не тільки у самому заведенні, але також у цілому місті, переходить уяву людини, яка живе менш-більш в нормальних обставинах. Речник Ватикану Джакін Наварро Валлс, який відбув вже неодну подорож з головою Католицької Церкви по різних континентах і країнах світу, заявив, що Папа, побачивши невилічимо хворих, вмираючих, бідних, нуждарів, які сплять на вулицях міста в поросі і на лахмітті, прослезився, був до глибини душі зворушений цією картиною і дуже часто не вистачало йому слів, щоб потішити тих, які примушені жити у скрайній бідності, або з невилічимими хворобами.

Не зважаючи на тисячі народу, які вийшли на вулиці, щоб привітати Папу у їхньому місті, він вважав за свій обов'язок в першу чергу відвідати „дім вмираючих", як популярно називають заведення Матері Тереси індійці. Щупленька монахиня, доречі, Нобелівський лавреат миру, у своєму звичайному біло-синьому габіті, вийшла перед ворота заведення із своїми помічниками, щоб привітати гостя. Вона приклякнула, щоб поцілувати перстень Папи, але він скоро підхопив її руками і, поцілуваши в голову, пригорнув до себе так, як пригортається когось рідного, дуже близьку людину.

Мати Тереса повідомила Святішого Отця, що сьогодні померло в її заведенні п'ять осіб, а 86 знаходяться на краю смерти. До живих Папа підносив на спеціяльних полумисках харчі, овочі, напитки і роздавав їх при допомозі священиків і монахинь зустрічним жебракам. Це свого роду символічний жест, що Християнська Церква ніколи не забуває за братів в потребі.

Для звеличання присутности Папи Мати Тереса удекорувала Папу ґірляндами квітів, але він скоро передав їх Матері Тересі, кажучи, що їй, а не йому належиться в цьому місті привітання і подяка.

Взагалі, пишуть кореспонденти, відвідини Папи в Калькутті, були зворушливі, а в деяких хвилинах навіть потрясаючі і вони напевно залишаться довго в пам'яті мешканців цього міста.

У ФІЛІППІНАХ ЗАКІНЧИЛАСЬ ГОСТРА ПЕРЕДВИБОРЧА КАМПАНІЯ

Маніля, Філіппіни. — Головна виборча комісія спочатку „порадила", а потім заборонила ієрархії Католицької Церкви у Філіппінах вмішуватись до президентських виборів і не публікувати пастирських листів в цій справі, що їх опісля читють з амвон священики у цій переважно католицькій країні.

Директива головної виборчої комісії була вислана у формі прийнятої комісією резолюції, але голова комісії Вікторіо А. Савеллян заявив, що за порушення цієї резолюції треба очікувати навіть в'язничного покарання.

Автори зарядження покликаються на відділення Церкви від держави „і це повинні мати на увазі ті, які ініціюють і розповсюджують пастирські листи звернені проти президента країни Фердінанда Маркоса", — говориться у поясненні виборчої комісії. В останніх тижнях католицька ієрархія випустила два пастирські листи і обидва заторкували справи виборів. Президент Ф. Маркос каже, що більшість критиків його політики є комуністами, або їхніми симпатиками. В рядах комуністів, каже Маркос, є також духовники, які вважають, що радикальною поставою проти уряду вони спричиняться до поліпшення соціяльного стану населення і припинення перекупства серед прихильників теперішнього президента.

Очевидно, кандидат на президента від опозиційних партій Коразон Акіно засудила таке поступування головної виборчої комісії у відношенні до католицької ієрархії і заявила, що це ще один доказ нелюдських відносин у Філіппінах і диктаторської поведінки Ф. Маркоса, якого вона в останньому дні перед завтрашніми виборами окбвинуватила у корупції і особистій наживі коштом населення.

ПРЕЗИДЕНТ ЗСА ЗАКЛИКАЄ ДО ЄДНОСТИ І ОБМЕЖЕННЯ ВИДАТКІВ

Вашінґтон. — Президент Роналд Реґен, інформуючи представників Сенату, Палати Репрезентантів, членів Уряду, запрошених гостей і американський нарід про Стан унії у промові, яку він виголосив на спільній сесії Конґресу у вівторок, 4-го лютого ц.р., тиждень пізніше як передбачалось з огляду на катастрофу міжпростірного корабля „Челленджера" і жалобу, закликав політиків і американський нарід до єдности і обмеження видатків, які повинні допомогти Урядові збалянсувати бюджет і значно зменшити дефіцит.

Президента З'єднаних Стейтів Америки представив на сесії спікер Палати Репрезентантів Томас П. О'Нілл, якого вже на самому початку свого слова привітав Р. Реґен з нагоди 34-ої річниці активної служби в Конґресі.

В основному Президент порушив важливі справи і проблеми у своєму виступі. Він проголосив, що американський нарід спромігся, очевидно з допомогою і за вказівками його Адміністрації, на „економічне чудо" і за це його подивляють і поважають усі народи світу; запропонував основно простудіювати і змінити систему суспільної опіки, яка дійсно забезпечувала б потребуючих бідних і хворих громадян ЗСА; зарядив, щоб Департамент здоров'я і громадської обслуги запропонував якусь форму забезпечення для осіб з тяжкими проблемами здоров'я і для невилічимо хворих; закликав до зменшення витрат, щоб таким способом добитися збалянсування бюджету і головно зменшення дефіциту, який висить над головами американців, як меч Дамокля; виступив проти системи підвишки федеральних податків, але закликав до прийняття нової податкової реформи; погоджувався з опінією багатьох спеціялістів, що ЗСА не можуть дозволити собі на припинення дослідів стратосфери і запуску міжпростірних кораблів, не зважаючи на трагедію з „Челленджером"; заявив, що Америка дасть моральну і матеріяльну допомогу для борців за свободу в Анголі, Афганістані, Камбоджі і Нікараґуа; суґерував секретареві Департаменту скрабу Джеймсові Бейкерові застановитися над скликанням міжнародної конференції для устабілізування валют західніх держав; закликав лідерів Конґресу, зокрема Т. О'Нілла до тісної співпраці для змен-

(Закінчення на стор. 4)

Ізраїльтяни перехопили лівійський літак

Єрусалим. — Ізраїльські винищувачі перехопили над Середземним морем невеликий лівійський літак, який летів з Тріполі в Дамаск, і примусили його сісти на військовому летовищі в Ізраїлі. На покладі літака було 12 осіб — троє членів залоги і дев'ять сирійських політичних діячів, в тому числі заступник генерального секретаря сирійської партії БААС Абдулла Ахмар.

Лівійське радіо повідомило, що А. Ахмар відбув у Тріполі нараду Об'єднаного командування арабських революційних сил, що я-ляє собою коаліцію близькосхідніх партизанських і опозиційних груп, які користуються підтримкою Лівії.

Як повідомили представники міністерства оборони Ізраїля, літак був перехоплений на підставі відомостей, що на його покладі знаходяться особи, які плянують напад на Ізраїль. Після перевірки ізраїльтяни дозволили літакові продовжувати полет в Дамаск і перепросили уряд Сирії.

Уряд Сирії закликав негайно скликати Раду Безпеки ОН і висловив різкий протест проти перехоплення літака. Міністер закордонних справ Сирії Фарук Шараа вислав представникам п'ятьох постійних членів Ради Безпеки ноту, в якій сказано: „Я прошу вас повідомити голову і членів ОН про цей акт, який ми вважаємо грубим порушенням міжнародного права і всіх угод, які гарантують свободу і безпеку повітряних сполучень".

Лівійське радіо твердить, що ізраїльтян навели на літак військові кораблі американської Шостої фльоти, які перебувають в Середземному морі, але американське командування це заперечило.

В АМЕРИЦІ

ПОКЛИКАЮЧИСЬ НА ДЖЕРЕЛА, близькі до Конґресу, газета „Ню Йорк Таймс" повідомила, що продаж Йорданії американських літаків і систем протиповітряної оборони відкладений на невизначений термін. Йорданія хотіла купити літаки і системи протиповітряної оборони на суму 1,9 біл. дол. Рішення про відтермінування продажу було прийняте президентом Роналдом Реґеном за порадою його політичних асистентів. Чиновники Державного департаменту відзначають, що рішення Президента дуже стурбувало державного секретаря Джорджа Шулца, який вважає, що продаж зброї Йорданії повинен би підштовхнути короля Гусейна до переговорів з Ізраїлем. Дехто вважає, що йорданський монарх може тепер звернутися по військову допомогу до Совєтського Союзу.

КОЛИШНІЙ СЕКРЕТАР Департаменту охорони здоров'я ЗСА Марґарет Геклер офіційно зайняла нову посаду. Вона стала амбасадором З'єднаних Стейтів Америки в Ірляндській республіці. На летовищі в столиці республіки Дубліні на честь приїзду нового амбасадора була вишикувана почесна варта.

ЦЕНЗУРА ФІНЛЯНДІЇ заборонила показувати американсько-фінський фільм „Народжений американцем". Фільм, накручений фінським режисером Ренні Гарліном, розповідає про молодих американців, які перейшли нелегально фінсько-совєтський кордон і опинилися в совєтському концтаборі. Уряд Фінляндії прийшов до висновку, що фільм не можна показувати з огляду на „політичні причини", а також тому, що в ньому „надто багато жорстоких сцен".

БАЖАЮЧИ ВІДЗНАЧИТИ 100-річчя Статуї „Свободи", жителі Бостону вирішили цієї зими збудувати в своєму місті її восьмиметрову копію, зроблену з льоду. Бостонська Статуя „Свободи" прикрасила територію Ринкової площі, де відбуваються зимові фестивалі.

АМБАСАДА СССР У ВАШІНҐТОНІ поінформувала Єлену Боннер, що вона дістане дозвіл залишитися в ЗСА після того, як в кінці лютого мине термін тримісячної візи. Про це повідомив журналістів зять Є. Боннер, Єфрем Янкелєвіч. На який термін буде продовжена віза, покищо невідомо.

У СВІТІ

ЖАН-КЛЬОД ДУВАЛІЄ, диктатор Гаїті, заявив кореспондентам, що заколоти, які потрясли тією країною минулого тижня, були вислідом праці ворогів гаїтського народу. Він однак не назвав по імені ані одного „ворога", але заповів, що ті гаїтці, які співпрацювали з „непевними людьми" і виступали проти уряду, будуть суворо покарані. Політичні спостерігачі і пресові агентства інформують, що диктатор Дюваліє наказав розстріляти багатьох осіб ще перед його виступом, а також покарав тих військових і поліційних старшин, які не могли дати собі ради з демонстраціями.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР З'єднаних Стейтів Америки Джордж Шулц думає, що звільнення Совєтським Союзом Анатолія Щаранського, жидівського активіста засудженого на 13 років концтаборів за нібито співпрацю з американською розвідкою і надання права на виїзд тим особам, які собі цього бажають, будуть розцінюватись в ЗСА й інших країнах Заходу, як „позитивний крок" совєтського режиму до політики відпруження і нав'язання більшої співпраці на різних відтинках. Шулц сказав ці слова тоді, як довідався про якусь умову між американськими і совєтськими представниками у справі виміни в'язнями, яка включає також А. Щаранського, а може також інших політичних в'язнів та дисидентів.

ФРАНЦІЯ, ЄДИНА З СІМОХ індустріяльних держав, яка не погоджується, щоб включити до нарад, які відбуватимуться при кінці травня в Токіо, Японія справу тероризму, а зглядно шукання способів для поборення цього явища в упорядкованих суспільствах. Між членськими державами існує домовленість, що спільні заходи індустріяльних держав можуть бути застосовані тільки тоді, коли всі країни погоджуються з пропозицією. Можливо, заявили речники ЗСА, що Франція не хоче погодитися на обговорення тієї справи тільки тому, що її першими поставили американські делеґати. Інші думають, що соціялістичний уряд Франсуа Міттерана, не бажає дразнити арабські держави, з якими він тісно співпрацює.

ЛІДЕР НІКАРАҐУАНСЬКИХ сандіністів і президент Даніель Ортеґа Саведра поїхав до Куби, щоб там взяти участь у третьому з'їзді кубинської комуністичної партії, який відбудеться при кінці цього тижня в Гавані.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members, $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Антін Драган

Із смертю Антона Драгана українська преса й українська громада зазнали знову болючого удару. Бо з особою Антона Драгана відійшов один із найвидатніших, найталановитіших і найбільш роботящих українських редакторів журналістів, водночас із тонким відчуттям громадських справ, який не відрізняв преси від громади та радів успіхами громади і болів її хибами й невдачами. Був журналістом від студентських часів з-перед більше як півсторіччя. Працював у „Кооперативній родині" у Львові, був співробітником тижневика „наше Слово", у націоналістичному щоденнику „Голос", у підпільних виданнях ОУН, за Другої світової війни співпрацював у газеті для українських примусових робітників в Німеччині.

Студіював право у Львівському університеті, але не міг закінчити студій через свою активну участь у підпільно-революційному русі. Був багатократно арештований і відсидів у в'язниці разом кругло шість років. Про свої переживання у в'язницях оповідав з гумором, як також про свого професора права Станіслава Ґрабського, відомого україножера.

Ім'я Антона Драгана особливо тісно пов'язане з нашим щоденником „Свобода". Був членом редакції „Свободи" в роках 1946 - 1978, а від смерти д-ра Луки Мишуги в 1955 році головним редактором. Відійшов добровільно на емеритуру, щоби використати масу своїх архівних матеріялів для книжкових видань. Був добрим знавцем історії і проблематики Українського Народного Союзу та взагалі українського поселення в Америці. Найкращим довідником історії УНСоюзу є його книжка „Український Народний Союз у минулому і сучасному (1894 - 1964)", що її наче логічним доповненням стала брошура „У дзеркалі конвенцій УНС", 1982. Із своїх репортажевих дописів з подорожі до Риму на інтронізацію Патріярха Йосифа склав доповнену коментарями і численними світлинами альбомну книжку „Маємо Кардинала" в 1966 році. Не встиг уже побачити своєї останньої книжки про Вінницю, яка складається в друкарні „Свободи". Був фанатичним звеличником англомовної Енциклопедії Українознавства і заслужився для її видання коштом УНСоюзу.

За своїм світоглядом — патріот державник, демократ, який визнавав правду, що націоналістом є кожний, хто хоче бачити Україну вільною ні від кого незалежною державою. Тому перестав формально належати до будь-якої партії, але мав тісні зв'язки з активними українськими діячами різних наших патріотичних середовищ. Мав велике почуття журналістичної актуальности і був без сумніву одним із найкращих наших редакторів старшого покоління. Людина тверда, пережив великі особисті трагедії — передчасну смерть дружини і несподівану смерть сина-юнака. Ні на один день не перестав працювати у редакції „Свободи" і не давав пізнати по собі, що переживає його душа.

Болів розладдям в українській громаді в Америці та в діяспорі. Включився в Українську Американську Координаційну Раду, вважаючи, що суто-демократичний табір має велику більшість в громаді і майбутність, єднаючи конструктивний націоналізм з вірністю тим демократичним свободам, що їх дає американська Конституція. Знав прегарно історію Америки. Брав активну участь в історії здвигнення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні і, тому перейшовши на емеритуру, видав книжку „Шевченко у Вашінґтоні", 1984. З-поміж громадських організацій працював активно у Науковому Товаристві імени Шевченка, де був членом Управи й головою Пресової комісії. Був великим прихильником Гарвардського проєкту.

Редактора Антона Драгана буде бракувати. Він належав до одиниць, що їх трудно заступити, особливо в ділянці української преси й журналістики. Він признавав, що україномовна преса матиме довго-довго видавців в Америці чи Канаді, бо будуть видавати свої органи союзи, Церква, деякі ідеологічні середовища. Але болів, що меншає число читачів в наслідок поступу природної асиміляції та байдужности громади, головно батьків, до українського друкованого слова. Був беззастережним звеличником Луки Мишуги про „дві батьківщини", як засобу збереження при українстві народжених тут українців.

Антонові Драганові належить щирий доземний поклін за його вклад в українську культуру, за його відданість українському періодичному друкованому слову, за його національно-громадську твердість характеру. Річники „Свободи" і видання „Свободи" залишаться довічним пам'ятником редактора Антона Драгана.

О.Т.

ДОСВІДИ ЦЕНЗУРИ

Цензура була вже усталена у Римській імперії. Правда, її завдання і значення було трохи інше, ніж тепер. Завданням цензора у старовинному Римі було оцінювати майно громадян, щоб в той спосіб відповідно накладати податки. Відомо, що більша частина римлян, які були римськими громадянами, але не посідали майна, це були так звані пролетарі, чи — як їх визначував уряд цензора „капіте цензі", пораховані за голову, а не на основі майна. В той час ще не дуже турбувались тим, щоб оцінювати писання громадян. Сьогодні цензура обмежилась тільки до контролі саме писаних творів, які призначені до друку, чи теж в нових часах, до розповсюдження при допомозі радіо, фільму, чи телевізії. Важливою стала цензура в час панування Католицької Церкви. Був усталений кодекс канонічного права, який забороняв читати певні твори; відомий усім список заборонених творів (індекс ліброрум прогібіторум). Ще краще розробила цензуру комуністична система. Там не тільки не можна читати заборонених книжок, але взагалі ці книжки не дістаються до друку, чи до розповсюдження при помочі радіо, фільму, чи телевізії; ба навіть поширення таких творів з уст до уст каране строго законом.

Справи цензури були предметом дискусії під час останнього 48-го Конґресу Міжнародного ПЕН-Клюбу в Ню Йорку. Та проблема на конґресі не торкалась якоїсь заборони друкувати, чи популяризувати ті, чи інші твори, бо література не може мати обмежень. Головна річ у тому, як стверджували дискутанти, що в останньому часі в літературних творах, а спеціяльно в програмах телевізії багато сексу і жорстокостей і саме це турбота письменників, щоб такі твори не впливали на виховання молоді. Зрозуміла річ, ніхто з письменників не ставив заборони таких творів, бо вся література повинна свобідно розвиватись і ніяка заборона не повинна спинювати її розвою. Треба лише знайти способи, як захоронити молодь від передчасного знайомства з такою літературою.

Була теж предметом обговорення цензура в Совєтському Союзі, де діє так уже цензура, як поліційна контроля всього написаного. Вся продукція друкованого слова, як і всі програми радіо, телевізії і кіна строго контрольовані урядом і партійною догматикою і просто неможливо, щоб якась несприятлива партійною лінією думка могла дістатись у книжку, часопис, газету, чи у програму радіо, телевізії, чи кіна.

Але цензура вільної думки реґульована у Совєтському Союзі не тільки урядовою бюрократичною машиною. Тоталітарний режим виробив таку систему залякування і вислужництва, що цензуру впроваджують самі автори, чи теж редактори, які неодмінно наглядають над виданням кожного друкованого твору. Доказів на це не треба шукати у критичних голосах, але їх можна знайти і в совєтській пресі. Ось в „Літературній газеті" ч. 28-ме з 11 липня 1985 року читаємо статтю відомого режимового поета Олександра Підсухи під назвою „Письменник — життя — редактор". Підсуха зовсім і не позує на критичного автора. Він давно включився в режимний мотор пропаґандивної письменницької діяльности, він член партії, нагороджений орденами і медалями, ветеран вітчизняної війни, та ще й і активний пропаґатор, бож довгі роки був головою Товариства культурних зв'язків з закордоном. У своїй статті Підсуха нарікає, як йому забракувала цензура його п'єсу про життя колгоспу, хоч він писав її з першої безпосередньої обсервації, намагаючись задовольнити вимоги партійної лінії. Підсуха саме з тих авторів, який самий вміє і переводить цензуру своїх творів під вимогу партії. Та в цій статті є пікантний фраґмент, що розказує про пригоду Підсухи з редактором, який цензурував його вірш у збірнику „Слово в бою". В цьому збірнику, що вийшов з нагоди 30-річчя перемоги, значить в 1975 році, надруковано вірш Підсухи і в ньому були такі рядки:

Я буду мститись
за Україну,
за муки всі,
зс всі жалі,
за всі знущання і руїни
на поневоленій землі.

За кожен зойк,
дитину вбиту,
за плач сестер і матерів,
за те, що я
колгоспне жито
в степу донецькому палив.

Та редакторові-цензорові не подобались два останні рядки цього зацитованого вірша. Якже ж так, що поет, у військовому однострої, палив колгоспне жито. І редактор змінив їх так:

За те, що кат
колгоспне жито,
в степу донецькому палив.

Ця зміна не подобалась Підсусі. Ось редактор-цензор зробив його катом за те, що він по наказу совєтського уряду, як відданий партії і режимові пропаґатор при відступі червоних військ перед німецьким наступом у 1941 році нищив громадське добро, аби — як він сам твердить „не зміцнювати економічного потенціялу ворога". І ось після тридцяти років ця його вірна служба режимові, щоб знищити збіжжя ще на полі і в той спосіб залишити населення на голодову загибель, не знайшла признання у редактора-цензора. Редактор мав свою думку; у нього після тридцяти років вже не знаходило виправдання порішення партії й уряду в час війни, він не хотів допустити думку, що власні вояки ще заки ворожі війська окупували країну, нищили народне добро, бо це була вимога режиму, наказ уряду, який у переполоху втікав, залишаючи населення без засобів для прожитку.

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Подорож у минуле

Цезаре Еміліяні, голова Департаменту геології в Маямському університеті на Фльориді виступив зі сміливою теорією про загибель динозаврів, що її він опублікував у журналі „ЕОС" зазначаючи, що його теорія становить тільки уточнення у важливий внесок до науки, яке зробив Люїс Альварез в 1979 році.

Альварез, американський, нобелівський лавреат з ділянки фізики, виступив з гіпотезою, що 65 мільйонів років тому гігантський метеорит, сім миль завбільшки, впав з грюкотом на землю, вирощуючи гігантську пилову хмару, яка заслонила сонце на довгий час; у висліді, температура на землі обнизилася, в якій велика частина рослинности загинула. Динозаври позбавлені джерела харчування та тепла, зникли в короткім часі з овиду землі.

Професор Еміліяні, який одержав докторат з природничих наук в Больонському університеті в Італії та докторат з геології в Чикаґському університеті, ставить частково під сумнів гіпотезу Альвареза. з уваги на вислід останніх термічних студій землі, які виявили, що температура на землі в Мезозойській Добі (цебто 65 мільйонів років тому) постійно коливалася, раз вгору а раз вниз.

Тому Еміліяні, спільно з д-ром Е. Шумейкером та д-ром Еріком Кравсом виступили із модифікованою гіпотезою загибелі динозаврів, основаною на варіяції згаданого метеоричного випадку. На думку Еміліяні, цей метеор впав, не на землю, а в океан. У висліді гігантського зудару та перетворення кінетичної енергії метеору в теплову, наступило випарування води та перетворення великої частини поверхні землі в купальню „Савна".

В тій гарячій та вологій атмосфері, динозаври не мали змоги отрястися з води та обнизити температуру свого тіла, як це зробили менші розміром тварини, тому всі вони вигинули.

У Каліфорнійському університеті в Берклі відбувся унікальний концерт. На єдиному зразку античної, сумерійської ліри, що походить з 2500 років до нашої ери, була відіграна пісня, скомпонована 3700 років тому. Це була чудова, любовна пісня, яку археологи зараховують до уґаритської музики, зі східньої частини побережжя Середземного моря.

Уґарит було старинним містом Сирії, розташованим на узгір'ї Рас Шора, над Кананейським морем. Воно дійшло до вершин свого розвитку в 1600 - 1200 роках до нашої ери. Але кілька сторіч пізніше, її докорінно знищили „морські народи".

Серед численних розкопок на території цього міста знайдено руїни святині та королівський палац з великою чужомовною бібліотекою, яка вміщала, між іншим, кілька книжок в уґаритській мові, приналежних до північно-семітської групи. Слід при тому зазначити що уґаритське письмо було найстаршим в тому часі, повністю розвинутим азбучним письмом, клинового виду, з 30-ма окремими знаками-буквами.

На тому самому терені Сирії французька експедиція найшла в 1950 р. між іншими знахідками, найстарший на світі музичний твір з 1800 року н.е., записаний на грубих, глиняних табличках нотними символами, у виді малих хоруговок.

На протязі кільканадцятьох років науковці цілого світу намагалися відчитати той клиновий нотний запис, але даремно. Щойно, по важких і довгих зусиллях, відчитала його д-р Енн Кілмер, дослідниця стародавньої культури і асирійського мистецтва з Каліфорнійського університету в Берклі.

Те відкриття поширює значно наше знання з історії музики. Ще донедавна всі були переконані в тому, що колискою музики є стародавня Греція, де постав перший музичний запис, копію якого знайдено в V столітті до нашої ери. Останнє відкриття в Сирії доказує, що музична культура світу — щонайменше 1400 років старша, як ми досі думали.

Але найбільшим археологічним відкриттям в північнозахідній частині Сирії, слід вважати відкриття клинописної бібліотеки, недалеко міста Галеб. Це відкриття завдячує наука двом італійським археологам: Паольо Матіє і Джіованні Петенато. Вони почали розкопки ще в 1964 році, 25 миль на південь від міста Галеб. Але щойно п'ять років пізніше їх труд увінчався осягом відкриття старинної бібліотеки, у виді 15,000 глиняних табличок, записаних клиновим письмом.

Вік тих табличок розцінюють на 4500 років. Вони всі були поскладані рядочком у двох великих кімнатах, що становили, мабуть, частину стародавньої бібліотеки. З відчитаних текстів виходить, що в цьому місці було колись розташоване місто Ебля.

Володимир Барагура

УКРАЇНСЬКЕ КУЛЬТУРОЗНАВСТВО В СВІТЛІ НОВОГО МЕТОДОЛОГІЧНОГО ПІДХОДУ

Видана Науковим Т-вом ім. Шевченка в серії „Бібліотеки Українознавства" т. 52 праця Мирослава Семчишина „Тисяча років української культури" („Історичний огляд культурного процесу") дуже своєчасна. За словами д-ра Григора Лужницького вона „відповідає духовим потребам сьогоднішнього часу", а „пекуча потреба популярно написаного й для широкого загалу доступного довідника української культури впродовж тисячоліття її існування відчувалася давно". („Про автора й його працю", стор. УІ).

Було кілька спонук, які породили в Семчишина цей корисний задум та штовхнули його взятися за це гігантське завдання — одноособове опрацювання ділянки такого складного, різнорідного й часово та тематично широкого обсягу, яким є культура народу впродовж його історії.

Автор у почутті самокритицизму є повністю свідомий своєї непосильности і щиро та одверто до цього признається. У „Вступі" до книги (стор. ХУІІ) він пише: „Взятися за працю про українську культуру в формі історичного огляду її розвитку, було ділом складним. Звичайно, воно вимагало б скоординованої співпраці групи кількох авторів-знавців окремих ділянок цього предмету".

Проте, без претенсій на опрацювання стисло наукового, спертого на власних дослідах і відкриттях твору, він узявся до цього велетенського завдання. Він не ставить нових гіпотез і не творить свіжих теорій, але з сумлінністю невсипущого, кропіткого ерудита зібрав чи не увесь доступний на поселенні матеріял і опрацював його за науковими методами, виклавши його науково-популярною формою.

Міркувань, які спонукали його здійснити це діло, було кілька. Перше з них, це необхідність виповнити, або принаймні звузити цю прогалину, що існує в ділянці нашого культурознавства, яке в нас слабо заступлене й задовільно науково опрацьоване. Дотеперішні праці або неповні й беруть до уваги тільки деякі теми й аспекти чи ділянки скарбниці нашої культури. Інші лиш поверховно їх розглядають, обмежуючися радше до сухої реєстрації культурних явищ і переліку прізвищ їх представників, але не розглядають їх критично з одного боку під кутом їх пов'язаности з цілістю культурного процесу, з другого боку з підходом до них як до невід'ємної, інтеґральної частини життя цілої збірноти. І це методологічна недостача попередніх видань із ділянки культурознавства.

Іншою спонукою була перестарілість цих видань щодо наукових здобутків своїх і чужих дослідників на полі української культури. Це була конечність їх оновлення.

Далі — ці видання вичерпані, вийшли з книгарського ринку і через те трудно доступні зацікавленим. А життя вимагає дати в руки учнів вищих кляс середніх шкіл, коледжів, університетів, вчителям, викладачам, виховникам, культурним діячам та й широким колам громадян підручник по змозі вичерпно опрацьований за науковими методами, з використанням найновіших здобутків дисципліни культурознавства. При тому потреба часу вимагає не тільки опрацювання на науковому рівні, але й прозорости викладу та ясности й простоти мовостилю. Тільки за таких умов посібник культурознавства виконає своє завдання.

Важливою причиною є поява цього видання саме в переддень святкувань Тисячоліття Хрищення України. Поруч „Історичного атласу України", заплянованого й частинно вже в стадії здійснювання „Гарвардського проєкту" — видання досекулярної літератури в Україні на доказ, що цей історичний період належить українському народові — праця М. Семчишина є черговим конкретним, наявним досягненням для відзначення цієї вагомої історичної події, якою є введення християнства в Україні. Бо треба мати на увазі, що з християнством відкрилася нова доба й почався новий характер розвою української культури.

Книга української культури М. Семчишина має 528 сторінок друку текстово-тематичних матеріялів, плюс 12 сторінок увідних сторінок, на які складається резюме англійською мовою, біографія автора й характеристика його праці, вступне слово й подяка автора, 221 позиція наукової літератури предмету предмету українською й чужими мовами та показник прізвищ, який займає 21 сторінку друку.

Текстовий матеріял оживлений та підтверджений численними ілюстраціями і світлинами. Треба шкодувати, що немає реєстру цих візуальних матеріялів. Варто було теж спорядити показник місцевостей.

Блискуче написане, обмежене до неповної сторінки друку англомовне введення авторства д-ра Леоніда Рудницького, професора університету Ля Саль, це зразок, як повинно виглядати лаконічне, глибоко вдумливе, висловлене добірною й одночасно зрозумілою мовою резюме. Прозорий хід думок, пов'язаних залізною логікою, з'ясовує читачеві суть і основні цілі та засоби, яких вживає автор довідника, щоб чітко поставити перед користувачем книгою її завдання і призначення.

Закінчення буде.

УПРАВЛІННЯ ЦИВІЛЬНОГО летунства оголосило, що **25-го серпня ц.р., ввійдуть в силу угоди між ЗСА, СССР** і Японією про безпеку повітряних полетів. Угода була підписана кілька місяців тому, але лише тепер американські, совєтські і японські служби цивільної авіяції обмінялися документами. Створена система зв'язку між летовищами Анкоредж, Аляска, Хабаровська, СССР і острова Гоккайдо, Японія, дасть змогу швидко встановити контакт, якщо будь-який американський чи японський літак випадково залетить в повітряний простір Совєтського Союзу на Далекому Сході. Підписана угода повинна попередити летунські катастрофи, подібні до тієї, що сталася в 1983 році, коли совєтські винищувачі збили пасажирський літак південнокорейської летунської компанії

Хведь Прочуханець

ТРАКТАТ ПРО ЕКОНОМІКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

II.

О 7-ій годині вранці, — розпочинає розповідь моя знайома, — ввесь наш інститут домовився бути на залізничому двірці. Сходилися ми майже півгодини. Якось так склалося, що найбільш спізнилися працівники з науковим званням — кандидати наук, доценти, а найточніше ставилася чиновницька дрібнота. Ще трохи почекали на тих, що не прийшли, бо не мали такого наміру, сіли в електричку — бо колгосп був недалеко за містом — і поїхали. Сидячих місць було вдосталь, адже ми їхали проти течії, бож рано всі їдуть до міста, але багато наших мужчин, особливо молодших, відразу зайняло місця при вікнах по лівому боці потягу.

Я брала перший раз участь в такій поїздці, — продовжувала дівчина розповідь, — чому стільки мужчин обставило вікна і то по одній тільки стороні вагону. Погода була нецікава, низько над землею висіли темносірі хмари і накрапав дрібний осінній вже дощик. Мужчини кільканадцять хвилин стояли спокійно при вікнах, аж нараз, коли ми миналися з якимсь потягом, вони стали енерґійно махати руками, як товпа, якою обставляють дорогу під час переїзду великого вождя.

Поїзди швидко розминулися, а наші мужчини сіли на вільних місцях і почали сперечатися на тему хто кого замітив у вікнах протибіжної електрички. Їхали ми неповну годину і висіли на малій зупинці, а відтак пройшли кілька кілометрів і потрапили до нашого колгоспу. В правлінні колгоспу привітав нас сам голова, перегукувався з деким з нас веселими словечками і велів одній колгоспниці завести нас на місце праці.

Йшли ми, — говорить дальше знайома, — може півгодини, а може й довше. Я з цікавістю розглядалася навкруги себе і надиво ніде не бачила мужчин, якщо не рахувати старенських дідусів. Всюди вешталися одні тільки жінки.

— Що воно таке? — здивовано спиталася я своєї співробітниці, яка вже не перший раз сюди їздить.

— Що воно таке, — повторила вона моє запитання. А ти не бачила як наші мужчини махали руками у поїзді?

— Бачила, — кажу я, — ну, і що?

— Не знаєш що? — та вони здоровкалися з нашими колгоспниками, що їхали до Києва.

— То вони всі нараз поїхали по закупки? — спиталася я наївно.

— Ха, ха, ха! — зовсім невесело засміялась моя співробітниця, — Які там закупки, вони поїхали до праці, на „стройки". Хіба ти не бачиш хто в Києві працює в будівництві — саме село.

Так ми прийшли на місце праці. Картопля вже була виорана, але до роботи ніхто не квапився. Курці достойно підготовлялись до першої закурки на колгоспному полі. Інші розглядалися по небі, вгадуючи яка буде сьогодні погода, а ще інші байдуже дивилися перед себе. Дощик, на наше щастя, перестав мжити, але небо не прояснювалось. Кілька некурящих мужчин пішло за хмизом на огнище, щоб напекти картопель.

Було вже по десятій, як ми дружньо взялися до збирання картопель. Працю переривали частими „перекурками". Пізніше пекли картоплю, а ще пізніше їли, гріючи нею замерзлі руки. Знову перекурювали. Часом пригадувалося нам пощо сюди приїхали і ми на короткий час накидувалися на розкидану в полі картоплю.

Так ми щасливо дочекалися години четвертої, зробили останню закурку і почали сходити з поля. Голова колгоспу нас не прощав, він був десь в роз'їздах.

У поворотній дорозі історія повторилася. Частина мужчин обставила вікна з лівого боку вагону. Я з цікавістю також стала при вікні. При зустрічі з одним потягом, що мчав з Києва, наші мужчини знову радісно махали руками, але я не помітила в яких вікнах нам відмахували.

До Києва всі вернулися з такою радістю, як вертаються додому після довгої з ним розлуки. Але в пляні є ще чотири поїздки до підшефного колгоспу, — кінчала свою розповідь дівчина. Добре було б, коли б в ті дні не падало, а то взуття дуже знищиться.

Я не переривав дівчині, не ставив їй додаткових питань. Я був навіть радий, що вона досхочу наговорилась.

По якомусь часі ми попрощалися. Я відійшов переконаний, що в такий спосіб можна встановити братні відносини між містом і селом, не було у мене тільки ясности, чи ті відносини будуть сперті на економію.

А тепер я хочу вернутися до своєї обіцянки. Моя пропозиція зводиться до того, що від спільного знаменника вирахованого з величини 80 відсотків, що репрезентує тих, які „прогинаються" на колгоспно-радгоспних ланах, треба відняти якийсь відсоток, що становитиме участь жителів відомого вже нам колгоспу (і всіх інших, які в подібний спосіб вже від десятиліть наладнують співпрацю з містами) в позарільничих секторах народного господарства. Справа дуже проста і на учнівському компюторі можна легко обрахувати. Коли б хтось з дослідників був педантом і до того не побоявся ускладнювати собі підрахунків, то він мусів би взяти до уваги і такі моменти, як затрата робочого часу сільських робітників у місті на пошуки товарів, що їх в сільських крамницях ніколи не доглядиш і таке інше.

Але, кажу, то був би вже дуже педантичний підхід до справи.

Ювілейний збірник — почин, гідний наслідування

З нагоди близького ювілею тисячоліття християнства українського народу та століття поселення українців у Кольорадо, як також 30-річчя своєї церкви, денверські парохіяни української католицької парафії ГН-IX видали книжкою свій імпозантний „Ювілейний збірник". Це товста книжка на 240 сторінок друку, в якій подано двома мовами — українською та англійською — важливі й цікаві інформації про діяльність цієї парафії.

Організування церковного життя в Денвері почалось від зусиль кількох відданих Церкві й народові осіб, а закінчилось під сучасну пору зорганізованою громадою з-понад сотнею родин, що зі своїх робочих рук вже побудували собі церкву, забезпечили постійну опіку свого священика, створили й ведуть школу для українських дітей обох віровизнань, плекають молодечі організації, Товариство апостольства молитви й церковне сестрицтво. Головні частини Денверського збірника годилось б дещо детальніше перечислити для інформацій наших читачів, а вони такі:)Благословення Патріярха та привітання владик УКЦ, Митрополита Стефана й Єпископа Іннокентія; 2) Історичні дані (двома мовами) — про початки й історію денверської парафії, її фінансовий стан і пляни на майбутнє; 3) Церковна діяльність — про шкільництво, Союз українців — католиків „Провидіння", Патріярхальне товариство, церковне братство й сестрицтво та молодечу групу, що взяла участь у здвигові „Українська молодь христові"; 4) Цікаві дані про парохів церкви, їхню професійну підготову, віддану працю для церкви та осяги за час свого патронату над парохією; 5) Десять спогадів жертводавців, що хоч короткі, але надзвичайно щирі своєю доречністю, як, наприклад, спогад молодої матері, що після смерти її чоловіка-алькоголіка , залишившись із двома маленькими синами, тяжко, без знання мови заробляла на прожиток родини, але при цьому на забувала церкви й ночами вишивала для неї обруси чи інші прикраси. Бог допоміг цій жінці виховати при церкві своїх дітей і навіть дати їм добру освіту. Сини гордяться тепер своєю матірю, а парохіяни нею. 6) Пам'яті Патріярха — англомовні статті про патріярха Йосифа , його заповіт , хронологію з його життя та витяги про нього з української та англійської преси. До поодиноких розділів книжки долучено відповідні фотознімки, що наочно дають змогу читачеві відтворити собі історичну перспективу в поглядах на ріст цієї малої, але активної української громади на далекому заході Америки.

Видавничий і редакційний комітет під головуванням о. д-ра Павла Баб'яка солідно вив'язався зі свого завдання й дав добрий модель другим громадам-парафіям, принайменше тим, що тут, на чужині (бо на рідних землях наша паства не має змоги явно це робити), зареєструвати свій учасpractice праці й залишити його в анналах історії нашої скорбної Церкви. Тут ми не можемо явно робити, отож ніяка вітка цієї церкви не повинна пропустити цієї ювілейної нагоди, щоб зареєструвати своє, бодай і невелике зусилля для прослави нашої Церкви. Перед Богом такі зусилля, як цієї бідної, але відданої матері із Денвера, стоятимуть як вияви доблести й геройства вірних за існування їх Церкви. Добрий почин зробила денверська парафія УПЦеркви. Тепер ще не пізно й іншим громадам-парафіям зареєструвати звіт праці зі своєї напевно, неменш відданої та жертвенної праці. Зацікавлені можуть вислати замовлення на таку адресу: Transfiguration Ukrainian Catholic Church, 4118 Shoshone St., Denver, Colo. 80211.

Д.Б. Чопик

Заклик до федеральних службовців

Екзекутива ЗУАДК закликає федеральних службовців-українців прислати до нашої установи копії листків, в яких вони задеклярували грошову пожертву на „Юнайтед Фанд" для ЗУАДК. Ці копії є потрібні Екзекутиві для кращої евіденції індивідуальних пожертв на українські допомогові цілі.

„Юнайтед Фанд" інформує ЗУАДК тільки про ґльобальну суму пожертв без вирізнення прізвищ. Деякі федеральні службовці на наш перший заклик вже прислали копії вплат.

Адреса ЗУАДК: United Ukrainian American Relief Committee, Inc., 1319 West Lindley Ave., Philadelphia, Pa. 19141.

Владика Василь Лостен

УКРАЇНСЬКИЙ РИМ

III.

Майже сім останніх років наша Помісна Церква робить інтенсивні приготування для відзначення офіційного прийняття Христової Віри в Україні, як її тисячолітній ювілей. Єпископ Михайло Гринчишин у Франції проводить цим завданням від самих його початків. Нашим обов'язком є гідно відзначити цю славетну історичну подію, не зважаючи на те, що ми є біженцями, що проживають на поселеннях, далеко від рідної батьківщини — України. Всі ми, члени Помісної Української Церкви, маємо певно означене завдання.

Група Владик під час відправ в базиліці св. Петра.

На перших трьох сесіях єпископи продискутували справу приготувань до ювілею, прийнявши, що святкування Тисячоліття Хрищення буде відзначене на всіх континентах в українських епархіях Европи, Північної і Південної Америка та в Австралії, включаючи всі парохії та установи. На рідних землях, по містах і селах України, святкування, якщо вони взагалі відбуватимуться, виказуть перфідію та схізофренію атеїстичного комунізму. Без сумніву, комуністи не зможуть промовчати цієї події, одначе цікаво, як перекрутять релігійний характет цієї події? Відомо, що це ми, українці прийняли християнство, що є знаменною релігійною подією.

Годі було вповні продискутувати всі питання, і для їх розв'язки, єпископи встановили реченці для продовжування виміни думок в справі приготувань. Наступне засідання відбудеться в Саскатуні, Канада, 1-го, 2-го і 3-го липня 1986 року. Синод постановив відбувати такі конференції всіх єпископів у різних частинах земної кулі, щоб у цей спосіб підкреслити загальносвітовий характер нашої Церкви, що вона його одержала щойно після Другої світової війни.

Наші страждаючі брати в Україні не є відчужені від наших думок. На положення нашої Церкви під совєтською окупацією присвячено дві сесії. Це дуже делікатна справа, пов'язана з ризиком виявлення імен або методів комунікації, що може виставити на небезпеку життя священиків і монахів та вірних з-позаду Залізної заслони. Нещасливим збігом обставин, мовчанку, що зобов'язувала всіх членів, порушила не зі злої волі одна особи, так що частина дискусії попала на сторінки італійського щоденника „Іль Темпо". Він подав інформації про Українську Католицьку Церкву, в якій сказано, що коло десяти єпископов разом із кількома сотнями священиків і тисячами монахинь опікуються своїми вірними. Катакомбна Церква діє в Галичині і в Карпатській та Центральній Україні, на Білорусі, в Казахстані і в Сибірі. На Карпатській Україні за три роки таємно висвячено 81-го священика; приготовано, частинно через кореспонденційні курси, а згодом на коротких семінарійних заняттях у секретному місці. Релігія живе, зокрема серед молоді. Відносно питання, чи українці-католики мають домагатися „учоту-реґістрації" у совєтських властей, єпископи погоджуються з тими в Україні, що протиставляться їй, з огляду на небезпеку, що уряд може втручатися у внутрішнє життя цих згромаджень. Далі „Іль Темпо" подав, що Українська Церква буде домагатися у Папи встановлення Патріярхату. Також надзвичайний Синод Єпископів у листопаді займеться простудійованням проблеми східніх католицьких церков. В додатку Українська Католицька Церква буде старатися, щоб за майбутнім канонічним законом для Східніх Церков, була їй признана пряма юрисдикція над членами всієї Української Церкви по цілому світі. Італійський щоденник робить припущення, що уряд СССР робитиме Папі деякі труднощі, якщо він щораз більше допомагатиме Українській Церкві.

Наші миряни у вільному світі повинні знати, що все ж таки існує добра нагода допомагати нашим братам в Україні. Була можливість забезпечити декілька священиків автами, транспортації у їх апостольській праці. Розуміється, що тут не місце виявляти, як воно сталося і як до цього прийшло.

Його Блаженство згадали також про потреби українців у Польщі. Настановлено двох генеральних вікаріїв для українських громад. Один із них, митрофорний протоієрей Іван Мартиняк у червні був в Римі, де я мав добру нагоду з ним розмовляти. Він бачить дуже поважні перешкоди у місійній праці священиків в Польщі, зокрема молодих, де не кожний має помешкання або хату для життя та де вони не мають змоги повністю виконувати свої завдання, не маючи автомобілів, щоб відвідувати численні дрібні групи їх вірних. Їх Блаженство згадали у своєму звіті до Синоду, що зроблено дотепер для українців у Польщі, підкреслюючи велику допомогу отця Веренфрід ван Страатена від літ, та що Конґрегація для східніх церков недавно постановила взяти на себе відповідальність покривати кошти студій наших семінаристів у Люблинському університеті.

Наша Церква поширила свою опіку над українцями також на теренах Румунії, Чехо-Словаччини та Мадярщини, про що детально розповів наш Блаженніший.

Наш Митрополит Стефан Сулик, як голова Літургічної комісії синоду, на наступних двох сесіях поінформував нас про свою працю, а саме: відносно ревізії вже раніше опублікованих літургічних текстів, та про частинний український переклад Часослова із церковно-слов'янської мови, а також про видання друком „Архієратікону", підручника, що його вживають єпископи під час святкових відправ, що також порядкує усі інші літургічні функції. Про дискутовано теж переклад англійською мовою евхаристійної Богослужби, за який відповідальність несе сам Митрополит Стефан, маючи над ним нагляд.

У четвер, 26-го вересня, Священна Конґрегація влаштувала прийняття для членів Синоду, що відбулося в Семінарії. Архиєпископ Мирослав Марусин, генеральний секретар Священної Конґрегації для Східніх Церков привітав в імені кардинала Рубіна і від себе всіх зібраних єпископів, разом з іншими 50-ма гістьми, побажавши нам всім витривалости й успіхів у нашій праці. Їх Блаженство Кардинал Любачівський подякував за підбадьоруючі слова Архиєпископа і його жартівлива відповідь створила веселий настрій на цьому гостинному прийнятті.

Згодом внесення загальну пропозицію зорганізувати певного роду розвагу душі і серця. Тоді о. Роман Чолій із Англії, який для одержання докторату, відбуває свої студії із східніх церковних наук в Папському інституті, приніс скрипку й поплила чудова мелодія рідної пісні. Данило Філь, молодий студент із Торонто, проспівав декілька сучасних українських пісень, а наш Владика зі ЗСА, Роберт Москаль, помистецьки заспівав в'язанку українсько-американських пісень. На потиху всім Владика Василь Філевич деклямував яких десять хвилин гумористичні вірші про життя наших українців у Европі й новому світі. Співали всі разом рідні мелодії, закінчивши вечірку ревною молитвою.

У п'ятницю, 27-го вересня, Синод присвятив увагу звідомленню про працю над церковним правом, що її з'ясував Владика Єронім Химій із Ново-Всетмінстерської Епархії в Канаді. Владика поінформував своїх слухачів найперше про поточну роботу Папської Комісії над ревізією Східньо-Католицького Кодексу Канонічного Права. Голова нашої Церкви Кардинал Любачівський, як також поодинокі єпископи подали цій комісії свої критичні завваги у зв'язку із кінцевою частиною майбутнього Кодексу, що відноситься до конституції Східньо-Католицьких Церков. Українська Церква, рядом із іншима Східньо-Католицькими Церквами, поставила вимогу, щоб її безпосередня юрисдикція була поширена на всіх її вірних, де б вони не жили. Новий Східній Кодекс не буде нормувати всі прояви життя у Східній Церкві, а залишить їх у відомстві кожної Церкви, щоб вона сама розвинула власне, питоме їй додаткове право. Тим то й наша Церква має устійнити того роду закони, що будуть пригожими для нашої Церкви. У висліді цих нарад Владика Химій з уповаження Синоду має працювати над цим проєктом у порозумінні разом із знавцями церковного права.

(Продовження буде).

Вислід УІІ Конкурсу Фонду СУА ім. Лесі і Петра Ковалевих

Жюрі VII Наукового Конкурсу Фонду СУА ім. Лесі і Петра Ковалевих у складі: професор Ярослав Пеленський — голова, професор Зеновія Сохор і професор Олег Федишин одноголосно признало нагороди за наступні праці:

Перша нагорода у висоті 1,500 дол.: Senyk, Sophia, Women's Monasteries in Ukraine and Bylorussia to the Period of Suppressions, Orientalia Christiana Analecta, No. 222, Rome, Pontificum Institutum Studiorum Orientalium, 1983, 235 pp.

Жюрі признало дві другі нагороди у рівній сумі по 1,000 дол.

Друга нагорода (рукопис): Bohachevska-Chomiak, Martha, Feminists Despite Themselves: Women in Ukrainian Community Life, 1884-1939.

Друга нагорода: Himka, John-Paul, Socialism in Galicia: The Emergence of Polish Social Democracy and Ukrainian Radicalism (1860-1890), Cambridge, Mass., Harvard Ukrainian Research Institute, 1983, 244 pp.

Ділова комісія Союзу Українок Америки складає подяку членам жюрі за їхній труд і добру волю у доборі наукових праць для відзначень.

Св. п. А. Блискун

Замість квітів в пам'ять покійного Андрія Блискуна, члена 233-го Відділу УНСоюзу в Лорейні, Огайо, склали пожертви на українські народні цілі: Відділ 233-ий УНСоюзу в Лорейні — 25 дол., Т-во Український Народний Дім в Лорейні — 20 дол. Із відходом у вічність сл. п. А. Блискуна маленька українська громада в Лорейні втратила релігійну, моральну і жертвенну людину.

Нехай американська земля буде йому легкою. Наші глибокі співчуття родині Покійного.

Степан Ганчарик
Голова 233-го Відділу

Досвіди...

(Закінчення зі стор. 2)

Ось так виглядає цензура в совєтській країні терору. Цензуру накладає не тільки уряд згідно з партійною доктриною; цензуру вводять редактори, щоб запобігти собі кар'єру перед режимною бюрократією, цензуру, чи самоцензуру просувають самі автори, керуючись у своїй творчості єдиною думкою, як задовольнити режим і як підтасувати зміст своїх творів, щоб він не нарушив визначеної партією лінії.

Майстром такої самоцензури був відомий нам Олександер Корнійчук, який своїм хистом і гнучкістю у вислужництві партії досягнув великих почестей і великих матеріяльних користей.

. Та цензура не кінчається самою контролею текстів, готованих до друку. Затиснена терором система контролює теж скільки такої, чи іншої вже перепущеної через усі митарства цензури духової поживи можна дати читачеві. Це спеціяльно відноситься до текстів, писаних не російською мовою, бо цензурна система починається від самого центру російського насилля, з Москви. Ось у „Літературній газеті" ч. 52, з 26-го грудня 1985 року, читаємо нарікання двох вчителів зі Львова Ольги Гончар і Михайла Гончара на те, що науковий збірник під назвою „Іван Франко. Статті та матеріяли", виданий для викладачів вузів, учителів, аспірантів у видавництві „Радянська школа" — книжка, що пройшла всі щаблі цензури, вийшов у тиражі всього одної тисячі примірників. І автори листа ставлять питання: чому так обмежується читацький збір цього збірника. Та ж за статистикою тільки на самій Львівщині є 2,627 учителів, які повинні мати цей шкільний підручник. А де всі інші частини великої України, а де ж викладачі, аспіранти і студенти і взагалі читачі, які повинні читати передового письменника, якого повсякчасно цитує (нехай і зфальшовано) партія, Івана Франка. Та тут і вся справа у цензурній політиці Совєтського Союзу. Ця політика іде по лінії нової хвилі імперіяльного наступу Москви і їй українська книжка непотрібна. Просто видається для того, щоб можна було говорити про розквіт української культури для пропаганди, заховуючи цю українську культуру від читачів разом з українською книжкою і українською мовою.

Спілка Українських Журналістів Америки

повідомляє з глибоким сумом, що із щораз вужчого круга українських журналістів в дні 2-го лютого 1986 року відійшов провідний його член

редактор

АНТІН ДРАГАН

видатний журналіст, публіцист, довголітній член Управи СУЖА і колишній головний редактор „Свободи" впродовж 23 років.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Дідошака Володимира
(бувшого доброго сусіда)
складаємо 100.00 дол.
на УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ.
Мгр фарм. Осип і Ольга ПОБОДОЦЬКІ

Замість квітів на передчасну могилу
Дорогої і Незабутньої нашої Приятельки
бл. п. Інни Колос з дому Пошивайло
складають $50.00 на УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в Ню Йорку.
Шановній Родині глибоке співчуття.
Лідія і Володимир ВІЗЕРКАНЮК

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
сл. п. маґістра прав
СЕМЕНА ЛІСОВЦЯ
складаємо 200.00 долярів
на КОМІТЕТ 1000-РІЧЧЯ ХРИСТИЯНСТВА в УКРАЇНІ.
АННА і д-р МАРТА ПОЛІТИЛО

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НАШИХ ДОРОГИХ

бл. п. Мотрі Нинки-Занко

і ЇЇ БАБУНІ

бл. п. Евгенії Шарко

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

за МОТРЮ НИНКУ-ЗАНКО —
в понеділок, 10-го лютого 1986 р., о год. 7 веч. в українській католицькій церкві Різдва Пресв. Богородиці в Ню Бранзвику, Н. Дж.;
і у Вашінґтоні, Д. К., о год. 8-ій ранку в церкві св. Родини;

за Евгенію Шарко —
в дні 22-го лютого 1986 р., о год. 9-ій ранку у Вашінґтоні, Д. К., в церкві св. Родини і
дня 27-го лютого 1986 р., о год. 7-ій веч. у церкві Різдва Пресв. Богородиці в Ню Бранзвик, Н. Дж.

Всіх, близьких Їм і Знайомих просимо про молитви за спокій Їх душ.

РОДИНА

Наукове Товариство ім. Шевченка

з жалем повідомляє, що після довгої і важкої недуги упокоївся в Бозі на 74-му році життя

бл. п.

ред. АНТІН ДРАГАН

член управи і голова Пресової Комісії НТШ-А.

Доньці п. Оксані з її чоловіком і дітьми та ближчій і дальшій Родині висловлює щирі співчуття

УПРАВА

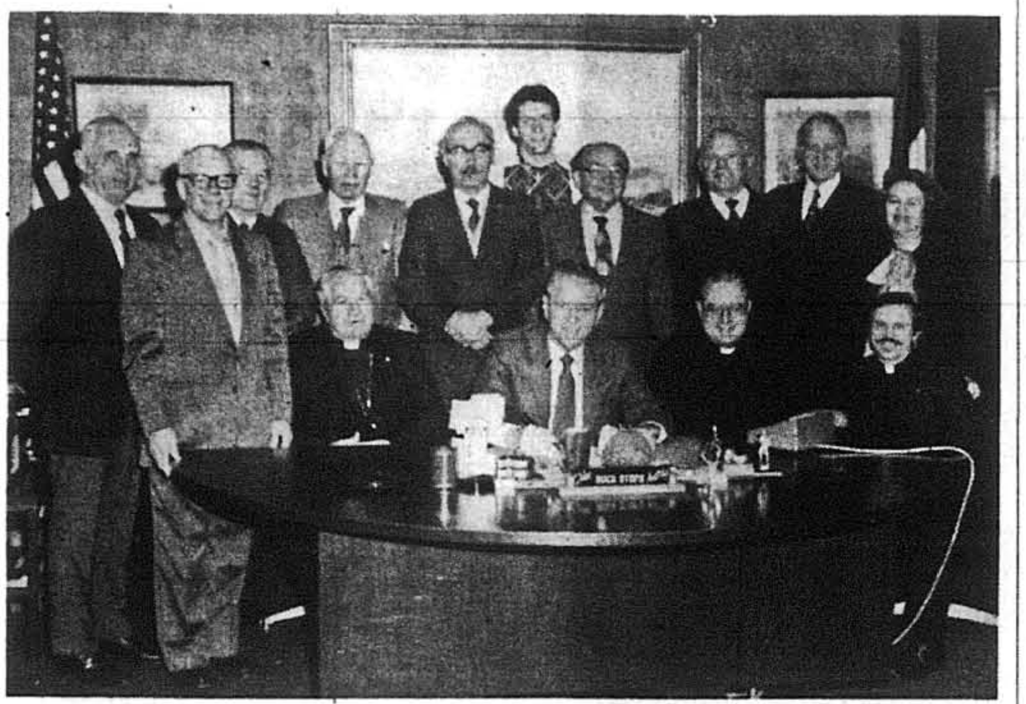
Січневі Роковини в Байоні

Заходами місцевих організацій — 16-го відділу ООЧСУ, Українського Народного Дому та українських католицьких і православних парафій відбулося відзначення Дня Самостійности і Соборности в Байоні, Н. Дж.

Дня 15-го січня 1986 року посадник цього міста Денис П. Коллінс у присутності репрезентантів українських організацій підписав проклямацію, проголошуючи день 22-го січня Днем Української Незалежности, та доручив в той день вивісити український прапор на машті Сити Голл для гідного вшанування Дня Української Державної Незалежности.

26-го січня в обох наших церквах відбулись торжественні Святі Літургії в намірення українського народу. В 4-ій год. по полудні відбувся святочний концерт — академія в Залі Українського Народного Дому, при 280 авеню Е.

Започатковано свято співом американського гимну у виконанні мгр Марійки Фесьо. Молитвою свято відкрив о. Василь Іващук, УПЦ св. Софії. Святочний концерт відкрив, привітавши присутніх, вступним словом голова 16-го Відділу ООЧСУ Василь Вінтонів.

У першому ряді сидять (зліва): о. Василь Іващук, УПЦ св. Софія в Байоні, посадник міста Денис П. Коллінс, о. Юрій Ворощак, УКЦ Успення Пречистої Богородиці в Байоні, о. Роман Мірчук, УКЦ, колишній парох в Байоні; другий ряд (зліва) стоять: Іван Свищук, голова Відділу 281-го, УНС, Мирон Солонинка, член міської управи, Павло Кондратюк, голова Комітету УПЦ в Байоні, Михайло Білик, член комітету УПЦ в Байоні, Мирон Сірий, фінансовий секретар 281-го УНС, Григорій Кушнір, пластун; Василь Вінтонів голова ООЧСУ, 16-ий Відділ в Байоні, Микола Дворський, член надзірної ради УНД в Байоні, Мирон Кушнір, член Святого Імени, Байон, Еміля Дворська, член УНД, Байон.

Святочну доповідь виголосив інж. Володимир Янів. Проклямацію Дня Незалежности відчитала Марійка Ґонос. Відповідні до свята деклямації виконали: Дарця Березна, Андрія Кушнір і Йосиф Кушнір. У мистецькій частині програми виступали хор „Гайдамаки" і бандуристи „Орли" під орудою Володимира Васькова, при осередку СУМА в Пассейку. Свято закінчив молитвою о. Юрій Ворощак, з УКЦ Св. Богородиці. На закінчення В. Вінтонів подякував усім присутнім, після чого всі відспівали український національний гимн „Ще не вмерла Україна".

Місцеві газети „Джерзі Джорнал" і „Байон Комюніти Нюз" помістили в двох різних числах світлини із фрагментів підписання проклямації і піднесення прапору.

Вже другий рік підряд посадник міста Денис П. Коллінс переіменовує головну авеню Бродвей на „Український шлях".

Василь Вінтонів

ІРАК І ІРАН ЗНОВУ відновили взаємні бомбардування військових об'єктів й індустріяльних комплексів, а в першу чергу нафтових збірників у Перській затоці. Під час цих атак терплять також закордонні кораблі-танкери, які в тому часі знаходяться в районі бомбардування чи обстрілювання ракетами. Тому, що Ірак перший розпочав бомбардування, Іран вніс скаргу до Ради Безпеки Об'єднаних Націй, яку амбасадор Іраку назвав „брехнею".

Земельний фонд ЗУАДК зріс до 40,000 дол.

Завдяки великій жертвенності нашого ідейного громадянства, ЗУАДК до кінця ц.р. зумів вже вислати разом з попередними дотаціями 40,000 дол. на земельний фонд до Бразилії. В святочному часі кількість жертводавців, а зокрема тисячників, зросла. На особливу вдячність і признання за зразкову жертвенність заслуговують українські лікарі та жіноцтво.

Немає сумніву, що наша патріотична громада допоможе ЗУАДК всеціло зреалізувати намічений плян рятунку українських хліборобів і їх родин у Бразилії. На тамошніх поселеннях вже повіяло новим духом, вірою у єдність та значення українців у вільному світі. Водночас зросла любов та довір'я до тамошнього релігійного проводу, який бере до уваги не тільки духовий розвиток своєї пастви, але теж і її економічний добробут й освіту. Під цим оглядом вирізняються ОО. Василіяни та Адміністрація Української Православної Церкви.

До рятункової акції вже включилася також поважними грошовими пожертвами українська спільнота в Канаді.

Подаємо третю листу жертводавців у ЗСА на Земельний фонд: 2,000 дол. — Степан Богданович, Кергонксон, Н.Й.; по 1,000 дол. д-р Ірена Гребеняк, Людонвилл, Н. Й.; Яків Шеґрин, Джемейка Плейн, Масс.; по 250 дол. — Йосиф Черненко, Фінікс, Аріз.; д-р Олекса Біланюк, Свартмор, Па., Василь Доскочинський, Мортон Ґров, Ілл.; Марія Лозинська, Асторія, Н.Й.; по 200 дол. — Мирон Бучак, Скенектеді, Н. Й.; Євген Романюк, Ню Кесл, Дел.; Мирослав Пастушенко, Вудгейвен, Н.Й.; по 150 дол. — о. канонік Василь Стебельський, Редінґ, Па., Орест Казанівський, Чикаґо, Ілл.; Богдан Кульчицький, Синнмінсон, Н. Дж.; по 100 дол. — Оксана і Зенон Яремович, Філядельфія, Па.; Тимко Бутрей, Бервик, Па.; Павлина Зінченко, Корнвелл Гайтс, Па.; Олександер Крайчик, Лорейн, Огайо; Микола Степаненко, Силвер Спрінґ, Мд.; Гаррі Костюк, Ливонія, Миш.; Марія Вислоцька, Ірвінґтон, Н. Дж.; Мирослава і Ярослав Зубаль, Валінґфорд, Па.; Євген Перхач, Калюмет Ситі, Ілл.; Олександер Рибалт, Янґставн, Огайо; Ярослава Томич, Ютика, Н.Й.; Осип Петрович, Філядельфія, Па., Ярослава і д-р Ярослав Панчук, Чикаґо Ілл.; Іван Кузь, Пассейк, Н.Дж.; д-р Михайло Яцух, Гартфорд, Конн. д-р Андрій Жґута, Клівленд, Огайо; Микола Гнатик, Постедж, Інд.

На коляду для ЗУАДК склали: 300 дол. — Аркадій Муляк, Лос Анджелес, Каліф.; по 200 дол. — Марія і Г. Галушка, Ст. Пітерсбурґ, Фла.; Фед. Кредитова Кооп. Йонкерс, Н.Й.; Оксана Поритко, Філядельфія, Па.; 150 дол. — Бойд Коваль, Арлінґтон, Вт.; по 100 дол. — Ірена і Ярослав Качанівський, Філядельфія, Па.; Василь Мазурик, Омага Небр.; Ейвис Фабрікейшен Ко. Тонаванда, Н.Й.; Андрій Ріпецький, Чикаґо, Ілл.; Олена Мартинюк, Куяґоґа Фоллс., Огайо; Микола Кобрин, Голливуд, Фла; Микола Бодель, Чикаґо, Ілл.

На загальні цілі склали: 1,000 дол. Анна Гувер, Сакраменто, Каліф., 500 дол. — Мирослав Троян, Вотертавн, Конн.; 225 дол. — Олег Оклепкович, Ратерфорд, Н. Дж.; по 200 дол. — Андрій Закала, Джексон Миш.; Н.Н., Амстердам Н. Й.; по 100 дол. — Павло Німець, Манчестер, Н. Г.; д-р Олег Кудрик, Блумінґтон, Інд.; Микола Барицький, Баффало, Н.Й.

Вірні католицької церкви св. Йосафата в Трентоні заохочувані настоятелем о. митратом д-ром Василем Макухом, постійно пересилають деяку кількість вживаного одягу й звуття до Централі ЗУАДК у Філядельфії. Від останньої більшої збірки минулого року, вони прислали 41 пачку. Прислані речі дбайливо переглядає в Трентоні Ганна Маціканич, а у Філядельфії Василь Березюк, директор експедиції. ЗУАДК висилає потребуючим тільки провірені, доброї якости готові до вжитку речі, а інші забирає американська Армія спасіння.

У минулому році ЗУАДК вислав до Бразилії та інших країн 545 пачок з одягом і взуттям, за поштовою оплатою 17,208.05 дол.

Вже втретє пригадуємо, що українці в Параґваю не потребують вживаних речей. Допомогу для інших країн треба висилати на перевірені адреси й на рекомендацію тамошніх парохів церков, або наших організацій.

До ЗУАДК пишуть: „Ідея прийти з поміччю нашим селянам у Бразилії — це один із найшляхетніших починів українського поселення. Коли проєкт буде переведений в життя, а я вірю, що буде, то, в першу чергу, Отці Василіяни можуть бути гордими зі свого місійного післанництва в Бразилії. Нехай Господь Бог благословить їхні взнеслі почини в майбутньому! — Дам'ян Кордуба, Ратерфорд, Н. Дж.

„Уважаю, що допомога нашим братам у Бразилії — це наш великий обов'язок. Щасти, Боже, у вашому благородному проєкті! — Михайло Лисий, Н. Роялтон, Огайо.

„Дуже велика шкода, що поміч для наших рідних у Бразилії не наспіла дещо скоріше! Часто поміщуйте в нашій пресі звернення у цій важливій справі! — Володимир і Лідія Соя, Гарден Сіті.

„Посилаю Вам свою лепту 1,000 дол. на закуп землі нашим братам у Бразилії, щоб обтерти їхні сльози та загріти серця. Чейже ми діти однієї Неньки України! Нехай Господь благословить їх з родинами!" — Степан Боднарчук, Ветерсвілд, Конн.

О.Т.

Президент ЗСА ...

(Закінчення зі стор. 1)

шення дефіциту в державному бюджеті, кажучи, що „ми обидва не покинемо цього міста поки не діб'ємося цілковитого оздоровлення"; обороняв бюджет Департаменту оборони, бо ЗСА мусять бути сильними в обличчі совєтської експансивної політики, шпигунства і зовнішнього та внутрішнього терору; гостро засудив злочинність, порнографію, підтримував відновлення молитви в школах; обіцяв підписати договір про редукцію стратегічної нуклеарної зброї з СССР, але відмітив, що безпека не лежить тільки у площині зменшення зброї, а у виреченні імперіялістичних цілей і стислій контролі; представив вкінці чотирьох найкращих учнів різних шкіл, які в особливий спосіб відзначились і на закінчення закликав нарід до єдности, бо у спільній праці, спільних змаганнях він вбачає силу Америки.

Очевидно демократи отримали на головних телевізійних каналах дозвіл на відповідь, яку вони заздалегідь приготовили і яка не віддзеркалювала повністю заторкнених проблем, порушених Президентом у промові. Все таки п'ять промовців зуміли представити суперечні погляди на політику і технологію, труднощі фармерів, шкільництва, соціяльних програм тощо.

В загальному політичні коментарори позитивно оцінили промову Президента про Стан унії і заявили, що він послідовно веде політику на зміцнення Америки, яка в основному була досі успішною.

ВИСТУПАЮЧИ НА ПОЛУДЕНКУ з редакторами газети „Вашінґтон Таймс", амбасадор Китаю в ЗСА Ган Цзу сказав, що прийнята Китаєм політика модернізації не підлягатиме змінам при будь-якій зміні керівництва в країні. „Довготермінова стратегія і цілі модернізації будуть офіційно проголошені 27-го березня на засіданні китайського парляменту, на якому буде також оголошений сьомий з ряду п'ятирічний плян розвитку країни", — сказав китайський амбасадор.

ТЯЖКІ СНІГОВІ БУРІ, які навістили декілька країн Західньої Европи, нанесли чимало матеріяльних шкод й невигоду для населення. В Італії, наприклад, після снігових і дощових бур, ріки вийшли з берегів, підмили в багатьох місцях далекобіжні і льокальні та залізнодорожні шляхи, зруйнували частинно електрівні тощо. У висліді цих всіх природних нещасть понад 30 осіб загинули в різних обставинах, а кількадесять були поранені. Частина приальпійських країн, особливо Німеччина, Швайцарія, Італія та інші цілковито спаралізовані сніговими бурями і сильними вітрами.

СИЛЬНИЙ ВИБУХ бомби у Бейруті був причиною смерти 10-ох осіб і поранення 21 особи. Бомба, а зглядно вибуховий матеріял напакований в автомобіль, знищила частину міських будинків у радіюсі півмилі. Поліція і урядові речники заявили, що атентат був скерований проти християнських фалянґістів, бо нема де правди діти, мусулмани всяких закрасок виступають тепер разом проти президента Аміна Ґемаєля, християнина і поміркованого політика, який шукає справжнього, а не уявного замирення, хоч він свідомий того, що Сирія має великий вплив на хід подій в Ливані.

ВІСІМ АМЕРИКАНЦІВ, шість пасажирів і два ачлени чілійської залоги загинули у південній частині Чіле у катастрофі легкого літака. Шість американців були бизнесменами і тільки використовували чілійський літак, який до речі, був власністю поліції, для переїзду з одної місцевости в другу. Це вже другий випадок катастрофи чілійського літака з американцями на покладі і тому поліція перевіряє чи це не є саботажем, або заговором проти америкаських горожан.

РЕЧНИК АДМІНІСТРАЦІЇ ЗСА повідомив, що після короткого відпочинку залоги американської Шостої фльоти в італійських портах обидва літаконосні з'єднання на чолі з „Корал Сі" і „Саратоґа" вернуться в район затоки Сідра і відновлять маневри в цьому районі. Речник Адміністрації не виключає, що цим разом американські кораблі або літаки порушать самочинно встановлену полковником Муаммаром Каддафі прикордонну лінію. Цю лінію не визнають ні ЗСА, ні європейські країни.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 9-го ЛЮТОГО 1986 р.

Янґставн, Огайо. Річні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя в Янґставн, Огайо, о год. 3-ій по пол. в УНДомі при 914 Франклін Авеню, Янґставн, Огайо. На порядку нарад: звіти, вибір урядовців на 1986 рік та вибір делеґатів і заступників на 31-шу Конвенцію УНС. По зборах — перекуска. Просимо всіх членів прибути. — А. Боровицька, секр.

Джансон Ситі, Н. Й. Звичайні загальні збори Т-ва Запорозька Січ 21 Відд., о год. 2-ій по пол. у приміщенні Українського Меморіяльного Осередку. На програмі: вибір делеґата на 31 Конвенцію УНС. Проситься членів прибути. — Управа.

Трентон, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва „Вільні Козаки" 116 Відд., о год. 4-ій по пол. в приміщенні УНДому при Джеремія Авеню. На порядку: звіти Управи і К. Комісії, вибір урядовців на 1986 р. Після Річних зборів відбудуться місячні для вибору делеґата і заступника на 31-шу Конвенцію УНС. Усіх членів проситься прибути. — Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 16-го ЛЮТОГО 1986 р.

Пассейк, Н. Дж. Річні загальні збори, о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Hope Ave. На порядку нарад: звіти уступаючої Управи і вибір нової на 1986 р. По річних зборах відбудуться місячні для вибору 2-ох делеґатів і їх заступників на 31-Конвенцію УНС. Проситься членство прибути. — В. Марущак, рек. секр.

Бостон, Масс. Річні збори Т-ва ім. Є. Коновальця 238 Відд., о год. 12-ій дня в парафії укр. правосл. церкви св. Андрія, після Служби Божої. Збори дуже важні. Проситься всіх членів обов'язково прибути. — Лариса Діяк, рек. секр.